

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. H., alias: H. A., alias: A. Ö., narozený X, státní příslušnost X, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, se sídlem K.H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 1.2.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2021 č.j. KRPK-67780-84/ČJ-2020-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 1.2.2021 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky dne 2.2.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 18.1.2021 č.j. KRPK-67780-84/ČJ-2020-190022 (kopie

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozhodnutí bylo připojena), jímž bylo rozhodnuto tak, že podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), se prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění. Původní doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců stanovena rozhodnutím o zajištění č. j. KRPK-67780-30/ČJ-2020-190022 ze dne 23.9.2020, prodloužená rozhodnutím o prodloužení zajištění č. j. KRPK-67780-68/ČJ-2020-190022 ze dne 27.10.2020, prodloužená rozhodnutím o prodloužení zajištění č. j. KRPK-67780-75/ČJ-2020-190022 ze dne 9.12.2020 se prodlužuje o dalších 40 dnů na celkových 160 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22.9.2020, 09:30 hodin.

2. **V podané žalobě** žalobce mimo jiné namítal, že žalovaný porušil ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**) a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**) a napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění je tedy nezákonné. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Při stanovení doby prodloužení zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná zejména k vystavení náhradního cestovního dokladu a k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie (dále jen **EU**), kdy je nutné zajistit policejní eskortu před dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vracení zpět. Z napadeného rozhodnutí však vůbec nevyplyvá, jaké kroky již byly podniknuty. Žalovaný dostatečně neodůvodnil, na jakém základě se domníval, že v běhu prodloužení zajištění bude realizován let do X republiky (dále jen **X**) a bude tak moci být naplněn účel tohoto rozhodnutí a samotného zajištění, a to zejména bude moci být realizováno správní vyhoštění žalobce zpět do domovského státu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 2.11.2011 č.j. 1 As 119/2011-39, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Žalobce navíc uvedl, že se jedná již o třetí rozhodnutí o prodloužení zajištění, z čehož vyplývá, že čím déle je cizinec zajištěn, tím lépe by mělo být odůvodněno, proč stále nedošlo k realizaci správního vyhoštění, neboť opakované omezení osobní svobody musí být náležitě odůvodněno oproti rozhodnutím předchozím. V daném případě ovšem nejsou znatelné postupy, kterých bylo dosaženo od předchozích rozhodnutí a zcela v obecné rovině je uvedeno, že se stále čeká na vyřízení potřebných úkonů v proceduře vyhoštění, která ovšem za dobu zajištění v podstatě nepokročila natolik, aby bylo možné vydat nové rozhodnutí o prodloužení zajištění.

Při rozhodování o zajištění a realizaci správního vyhoštění je nutné také přihlížet k celosvětové pandemii onemocnění Covid-19, která celý proces komplikuje. Žalobce se právě také z tohoto důvodu obává, že jeho zajištění bude správním orgánem následně opětovně prodloužováno do maximální možné doby 180 dní, jelikož v souvislosti se zmíněnou pandemií nelze předpokládat, že správní vyhoštění do země původu bude opravdu realizováno. O této skutečnosti ale napadené rozhodnutí v podstatě mlčí, ačkoliv je žalovanému ze správní praxe známo, že právě tato globální pandemie je častým

důvodem, proč v jeho praxi častokrát nedochází k realizaci jak správních vyhoštění, tak dublinských transferů. Žalovaný také nezohlednil samotné řízení o správním vyhoštění, resp. délku trvání řízení o oprávněném prostředku proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Měl totiž povinnost přihlídnout i k tomuto, kdy navíc i sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že o podaném odvolání proti správnímu vyhoštění nebylo stále rozhodnuto. Z rozhodnutí o prodloužení zajištění plyne pouze tolik, že doba zajištění žalobci byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Jakékoliv další úkony směřující k realizaci správního vyhoštění ze spisu v tomto ohledu neplynou. Liknavý přístup správních orgánů nemůže být důvodem prodloužení zajištění. Žalobce měl za to, že prodloužení zajištění je nezákonné, protože účel zajištění nemůže být naplněn.

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29.1.2008 ve věci S. proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy. Harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění žalobce činí, je sice na úvaze správního orgánu, nicméně řízení o správním vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby prodloužení zajištění žalobce bylo oprávněné. Z napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění není seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil, když dospěl k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění. V rozhodnutí musí být reflektována skutečnost, kolikrát v minulosti byl v obdobných případech vydán náhradní cestovní doklad za účelem uskutečnění správního vyhoštění do X, resp. kolikrát za poslední dobu v průběhu pandemie došlo k samotné realizaci správního vyhoštění (do X). Správní orgán by měl svou úvahu o realizovatelnosti správního vyhoštění do X také podepřít svou minulou praxí.

Dále bylo uvedeno, že pokračující zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě Úmluvou, již je Česká republika (dále jen ČR) vázána. Zde žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 15.4.2009 č.j. 1 As 12/2009-61 a dále na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Vzhledem k pravděpodobné absenci reálného předpokladu pro vyhoštění žalobce je takovéto zajištění nutné považovat za nezákonné a odporující i článku 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalovaný postupoval nepřiměřeně a v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů, když postupoval způsobem, kdy žalobce opětovně zbavil osobní svobody za účelem vyhoštění, u kterého není dána na jisto, zda bude realizovatelné. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do práv žalobce na osobní svobodu. Rozhodnutí má i vady nedostatečného odůvodnění v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 18.1.2021 č.j. KRPK-67780-84/ČJ-2020-190022** se podle § 124 odst. 3 zákona pobytu cizinců na území prodloužila doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění. Původní doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců stanovená rozhodnutím o zajištění č.j. KRPK-67780-30/ČJ-2020-190022 ze dne 23.9.2020, prodloužená rozhodnutím o prodloužení zajištění č. j. KRPK-67780-68/ČJ-2020-190022 ze

dne 27.10.2020, prodloužená rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPK-67780-75/ČJ-2020-190022 ze dne 9. 12. 2020 se prodlužuje o dalších 40 dnů na celkových 160 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22.9.2020, 09:30 hodin. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 23.9.2020 pod č.j. KRPK-67780-32/ČJ-2020-190022 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 2 roky a doba k vycestování byla stanovena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování, tedy vycestování žalobce je možné. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce dne 2.10.2020 odvolání; ve věci dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce pobýval bez cestovního dokladu, byl mu dne 22.9.2020 předložen k vyplnění tiskopis vyžadovaný zastupitelským úřadem X za účelem zjištění totožnosti. Dále s ním byla vyplněna žádost o zjištění totožnosti č.j. KRPK-67780-26/ČJ-2020-190022. Originál tiskopisu s průvodním dopisem ze dne 24.9.2020 č. j. KRPK-67780-52/ČJ-2020-190022, žádostí o zjištění totožnosti ze dne 23.9.2020 č.j. KRPK-67780-26/ČJ-2020-190022, výzvou k prokázání totožnosti ze dne 22.9.2020 č.j. KRPK-67780-12/ČJ-2020-190022-190022, protokolem o výsledku účastníka správního řízení ze dne 22.9.2020 č.j. KRPK-67780-19/ČJ-2020-190022, fotografiemi žalobce, výsledkem hledání v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů, výsledkem hledání v systému EURODAC, daktyloskopickou kartou ID č. 176200277606 byly dne 29.9.2020 zaslány Ředitelství služby cizinecké policie, které komunikuje s příslušným zastupitelským úřadem, zabezpečuje cestovní a přepravní doklady a zajišťuje ostatní náležitosti k realizaci správního vyhoštění. V době trvání zajištění stanovené v původním rozhodnutí o zajištění ze dne 23.9.2020 č.j. KRPK-67780-30/ČJ-2020-190022, která byla prodloužena rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 27.10.2020 č.j. KRPK-67780-68/ČJ-2020-190022, následně byla doba trvání zajištění prodloužena rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 9.12.2020 č.j. KRPK-67780-75/ČJ-2020-190022, ovšem ani v této době se nepodařilo vyhoštění žalobce realizovat. V daném případě nebylo dosud pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a nepodařilo se zabezpečit přepravu do země původu. Nadto žalobce proti rozhodnutí ze dne 9.12.2020 č.j. KRPK-67780-75/ČJ-2020-190022 podal prostřednictvím svého zmocněného zástupce (Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.) žalobu, o které nebylo dosud Krajským soudem v Plzni rozhodnuto. Z tohoto důvodu bylo v souladu s ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nutné rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o dalších 40 dnů na celkových 160 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Při rozhodování o době trvání zajištění přihlížel žalovaný zejména k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Nezbytným předpokladem realizace vyhoštění je existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce odvolání, kdy do současné doby nebylo o tomto odvolání nadřízeným správním orgánem rozhodnuto. Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13.1.2021 č.j. KRPK-67780-83/ČJ-2020-190022 byla na základě žádosti o readmisi Velvyslanectvím X v ČR ověřena totožnost žalobce, a dne 6.1.2021 mu byly vystaveny příslušné cestovní doklady k návratu do země původu - X. Dále na základě

tohoto sdělení bude realizace správního vyhoštění žalobce provedena leteckou cestou a je plánována v 5. - 6. týdnu roku 2021, kdy předpokladem zdárné realizace správního vyhoštění spočívá ve vykonatelném rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem, který správní orgán přiměl k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění žalobce, bylo zjištění, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek a že neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, nesplňuje podmínky pro pobyt na území jiných smluvních států, do 6.1.2021 nebyla věrohodně zjištěna jeho totožnost, nemá stále bydliště na území ČR a není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování. Žalovaný hodnotil, zda je možné v tomto případě aplikovat zvláštní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců a nezbylo mu nic jiného, než od této možnosti upustit. Finanční záruka ze strany žalobce nebyla nabídnuta. Rovněž ani do doby zajištění nebyla žádná finanční záruka složena a rovněž ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu umožnila složit nějakou finanční jistotu. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce na území ČR neuvedl a nemá žádnou reálnou adresu svého pobytu a je tedy důvodné podezření, že by zvláštní opatření neplnil.

Také bylo uvedeno, že cizinci, kteří chtějí vstoupit a pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, a pokud tomu tak není, pak se vystavují riziku uložení správního vyhoštění a dalších opatření. Je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území. V opačném případě, kdy cizinec nedodrží své povinnosti stanovené zákonem a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, či může být vůči němu užito dalších opatření v souladu se zákonem. Je v zájmu právního pořádku ČR, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. S ohledem na výše uvedené skutečnosti bylo dle žalovaného dostatečně odůvodněno rozhodnutí prodloužit dobu trvání zajištění v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona. Závěrem bylo uvedeno, že vydání rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců, je zcela vhodné a přiměřené opatření, zatímco jiná, mírnější opatření by byla z hlediska jednání žalobce zjevně nedostatečná.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 5.2.2021** uvedl, že důvodem, který správní orgán přiměl k tak zásadnímu opatření, jakým bylo zajištění žalobce, bylo zejména zjištění, že na území ČR pobývá neoprávněně, bez cestovního dokladu, bez oprávnění k pobytu, nemůže ani uvést adresu místa pobytu na území a nemá finanční prostředky, nemůže oprávněně samostatně cestovat do žádného z členských států, neboť není držitelem platného oprávnění k pobytu v žádném jiném z členských států. Dne 22.9.2020 bylo s žalobcem na zdejším útvaru Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 23.9.2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, stanovenou na 2 roky. Proti tomuto rozhodnutí o správním vyhoštění podal v zákonné lhůtě dne 30.9.2020 žalobce odvolání, protože je dle jeho názoru v rozporu se zákonem. Odvolání bylo podáno prostřednictvím České pošty, zásilka předána k poštovní přepravě dne 2.10.2020, doručeno bylo správnímu orgánu dne 6.10.2020. Žalobce napadl rozhodnutí o správním vyhoštění pro jeho nesprávnost a nezákonnost, a to včetně závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR; o odvolání dosud nebylo rozhodnuto. Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Odboru výkonu služby, Oddělení pobytového režimu cizinců, k prodloužení lhůty zajištění ze dne 13.1.2021 č.j.KRPK-67780-83/ČJ-2020-190022 bude realizace správního vyhoštění žalobce provedena leteckou cestou a je plánována v 5. - 6. týdnu roku 2021. Předpokladem zdárné realizace správního vyhoštění spočívá ve vykonatelném rozhodnutí o správním vyhoštění. Z tohoto důvodu bylo přistoupeno k prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Žalovaný nesouhlasil s žádnou ze žalobních námitek a měl za to, že zajištění žalobce bylo přímým důsledkem jeho jednání, zejména proto, že pobýval na území ČR neoprávněně - bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, nebylo možné mu umožnit samostatně oprávněně vycestovat z území ČR. Prodloužení doby trvání zajištění žalobce bylo v době vydání tohoto rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění zcela přiměřené důvodům zajištění. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítnul.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 18.1.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 5.2.2021 odpovídají obsahu spisu. Z doručky založené ve správním spise vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 18.1.2021 bylo žalobci doručeno dne 18.1.2021.
6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
8. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“.
9. Dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“

10. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
11. Na úvod soud uvádí, že podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4). Různé jazykové verze směrnice používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie (dále i SD EU) k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, Said Šamilovič Kadzoev (Chučbarov) ze dne 30.11.2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a že ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotýčný bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, Mahdi, ze dne 5.6.2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.
12. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciální), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS ze dne 14.4.2016 č.j. 9 Azs 2/2016-71 a č.j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelší přípustné době zajištění.
13. Požadavek co nejkratšího zajištění ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k úplnému vyčerpání nejdelší přípustné doby zajištění. Budou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění, a pokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění, jde stále o zajištění zákonné (srov. rozsudky NSS ze dne 27.4.2016 č.j. 10 Azs 275/2015-40, ze dne 25.4.2019 č.j. 7 Azs 336/2018-70). Existence reálného předpokladu pro vyhoštění není vyloučena ani v případě, kdy dojde k opakovanému prodloužení doby zajištění až do dosažení maximální délky doby zajištění, vždy však musí být tyto podmínky postupu správního orgánu splněny.

14. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spisu.
15. Zjevně nedůvodné jsou námitky žalobce vůči odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce (nově) provedených kroků směřujících k vyhoštění, neboť z něho jasně plyne, že od minulého rozhodnutí se žalovanému podařilo zajistit náhradní cestovní doklady a rámcově naplánovat převoz žalobce letadlem Armády ČR. Tyto závěry mají i oporu ve správním spisu (srov. kopii cestovního dokladu na č.l. 230 správního spisu, přípis Ředitelství cizinecké policie z 13.1.2021, č.l. 235 správního spisu). Bylo by proto nadbytečné uvádět, v kolika minulých případech byl vydán náhradní cestovní doklad – zde vydán byl. Zejména s ohledem na tyto okolnosti tak nebyl ani důvod blíže odůvodňovat dopad nepříznivého stavu veřejného zdraví: provedení vyhoštění bylo plánováno vojenským letadlem Armády ČR, která není běžným leteckým dopravcem, a Ředitelství cizinecké policie podle svého sdělení nezbytné kroky učinilo s tím, že jedinou překážkou je absence vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění.
16. Ve světle těchto skutečností, ale též obecně, je nevýznamné související tvrzení žalobce o tom, co má být známo žalovanému z jeho úřední činnosti o neproveditelnosti vyhoštění. Soud totiž tyto informace nemá a nemůže tedy posoudit, zda se jedná o informace, jimiž se žalovaný měl blíže zabývat [bylo povinností žalobce k tomu navrhnout důkaz podle § 71 odst. 1 písm. e) s.ř.s.]. Stejně tak žalobce nijak neprokazoval své tvrzení, že ve zbývajících době zajištění není vyhoštění proveditelné. Jestliže je jedinou překážkou vyhoštění absence vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění (z důvodu probíhajícího řízení o odvolání), není zřejmé, proč by k dokončení odvolacího řízení o vyhoštění a provedení letecké přepravy nemělo stačit 40 dnů, o které žalovaný zajištění prodloužil.
17. Žalovaný neměl ani důvod zvláště zohlednit dobu trvání řízení o správní vyhoštění. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zbavení osobní svobody za účelem vyhoštění přípustné, jen pokud je řízení o vyhoštění či předání vedeno s náležitou pečlivostí a pokud délka řízení o vyhoštění není nepřiměřeně dlouhá. Žalobce ovšem netvrdil, že samotná délka řízení o vyhoštění je nepřiměřeně dlouhá (od září 2020 do vydání napadeného rozhodnutí se jedná o necelé čtyři měsíce) a ani se prima facie nejeví. Nebyl tedy důvod, proč by žalovaný měl zvláště odůvodňovat, že stále přetrvává důvod zajištění i přes délku řízení vyhoštění (jde o skutkově nesrovnatelný případ se zbavením osobní svobody v trvání okolo tří let, které řešil ESLP v rozsudcích ze dne 15.11.1996 ve věci Ch. proti Spojenému království, č. 22414/93, a ze dne 11.10.2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, č. 41416/08).
18. Nelze také konstatovat, že Ředitelství služby cizinecké policie postupuje v řízení o vyhoštění žalobce neaktivně či nesvědomitě (tedy bez náležité pečlivosti). Jakkoliv ještě pravomocně neukončilo samotné řízení, obstaralo jak náhradní doklady od zastupitelského úřadu X, tak i přepravu k provedení vyhoštění. Dosud tedy přetrvává řádný postup směřující k vyhoštění žalobce a jeho zajištění tedy není v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.
19. Závěrem soud sice vyjadřuje souhlas s tvrzením žalobce ohledně mimořádnosti institutu zajištění, kdy dochází k zásahu do Listinou základních práv a svobod chráněných a zaručených lidských práv a svobod, konkrétně obsažených v čl. 7 a čl. 8, avšak současně soud dodává, že ze znění uvedených článků jasně vyplývá eventualita zásahu do těchto

zaručených práv a svobod, a to pouze na základě zákona. V daném případě je do těchto práv žalobce zasahováno na základě zákona o pobytu cizinců, tedy předpokládaným a v souladu se zákonem povoleným způsobem. Současně soud uvádí, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a vydané v souladu s platnou právní úpravou.

20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 17. února 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně